

VG

Metoderapport SKUP 2025

PRIVATETTERFORSKERNE

Ane Muladal, Erlend Ofte Arntsen, Gordon Andersen og Einar Otto Stangvik

INNSENDERE

Ane Muladalane.muladal@vg.no
977 55 886**Erlend Ofte Arntsen**erlend.ofte.arntsen@vg.no
980 70 824**Gordon Andersen**gordon@vg.no
975 70 719**Einar Otto Stangvik**einar.otto.stangvik@vg.no
922 33 601**Takk til**

Tore Kristiansen, Ida Thune Øritsland, Torfinn K. Weisser, Marie Golimo Kingsrød, Markus Tobiassen, Svein Kjølberg og Synnøve Åsebø.

Publisert

Fra 26. mai 2025 til 21. november 2025.

KontaktpersonVG v/ Ane Muladal
Akersgata 55
0107 Oslo**Redaksjon**Verdens Gang
Pb. 1185 Sentrum
0107 Oslo

SENTRALE PUBLISERINGER

Privatetterforskere installerte skjult kamera hjemme hos voldtektsoffer (fire deler)

26. mai 2025

Les del 1

Les del 2

Les del 3

Les del 4

→ Lenke til alle publiserte saker ligger som vedlegg til metoderapporten.

INNHold

1. Innledning	1
2. Slik kom arbeidet i gang	1
3. Kartlegge Wydal	2
3.1 Pimeyes og omdirigering på Facebook: Hva var dette for noe?	2
3.2 Digitalt og fysisk gatelangs: Hvor var kontorene?	2
3.3 Metadata, estisk register og DNSDumpster: Hvem er Thomas Øien?	2
3.4 Fra sofarens via Oslo tingrett til varetekt	3
3.5 Søk i egen tipsbase: Forvarsel om Øiens metode	4
3.6 Overvåkning av sosiale medier	4
3.7 Universitetsrunden: Er Øien jurist?	4
3.8 Den avgjørende opplysningen	5
4. Det skjulte kameraet	5
4.1 Hildes utrolige historie	5
4.2 De mystiske sofarensene	5
4.3 Bevisene på Instagram	5
4.4 I blant er en tommel nok	5
4.5 Fantet kameraet i nettverkshistorikken?	7
4.6 Loddebolt og varmluft: Ruterens politiet glemte	7
4.7 Et tregt politi	7
4.8 Kildehåndtering: Voldtektsmannen og hans kone.....	8
5. Bryte stillheten	8
5.1 Undercover?	8
5.2 Banke på dører	9
5.3 Kildehåndtering: Usman Ali	9
5.4 Intervjuteknikk: Fri forklaring	9
5.5 Nye fremstøt mot Øien	9
5.6 En ekstra telefon i veska: Operasjon Grand	10
6. Enda et skjult kamera	10
6.1 Airbnb-mysteriet	10
6.2 Geolokasjon og solforhold: Fra spaning til Airbnb-gjennombrudd	10
6.3 Ut i Europa på jakt etter internettpassord	11
6.4 «Hei Google Nest-kamera»	11
6.5 nRF Connect: Tampen brenner!	11
7. Nye spor	12
7.1 Camilla Antonsen, finnes du?	12

7.2	Slik fant vi «Sara»	12
7.3	Fra video av meldinger til søkbar PDF	13
7.4	PDF-analyse: Exiftool	13
7.5	Strasak-oppslag via innsyn	13
7.6	Whatsapp-rutinen	14
7.7	Torpedo-truslene	14
8.	Spesielle erfaringer	14
8.1	Kildenes skepsis	14
8.2	Øien får nye forsvarere	15
8.3	Prejudisiell observasjon som pressmiddel	15
9.	Kildehåndtering: Ofrene	15
9.1	Hilde	15
9.2	«Sara»	16
9.3	Trebarnsmoren	16
10.	Etikk	16
10.1	Fra internasjonalt selskap til enkeltperson	16
10.2	Vurdering av psykisk belastning	17
10.3	Identifisering eller ikke av andre aktører	18
11.	Slik har arbeidet vært organisert	18
12.	Dette er nytt	18
13.	Konsekvenser	19

Vedlegg: Lenkesamling

1. INNLEDNING

Noen saker viser hvor sårbare vi er når systemene som skal beskytte oss, ikke fungerer. Historien om Hilde er en slik sak.

I 2022 ble Hilde voldtatt i sitt eget hjem. Kort tid før saken skulle opp i retten, mottok den lokale tingretten en e-post fra en person som utga seg for å være henne. Denne personen ba om å få tilsendt Hildes domshistorikk. Saksbehandleren reagerte. Hilde var ikke domfelt for noe som helst. Saksbehandleren tok derfor direkte kontakt med henne. Hilde fryktet umiddelbart at e-posten hang sammen med voldtektssaken. Hun anmeldte saken til politiet, men den ble henlagt etter tre uker.

Et halvt år senere oppdaget Hilde noe som var enda verre: Et skjult kamera bak TV-benken i stuen sin. Ble hun overvåket i sitt eget hjem? I så fall: Av hvem? Igjen gikk Hilde til politiet for å anmelde. Men også denne gangen ble det stille.

Det siste året har VG avslørt at det var privatetterforskere fra byrået Wydal som sto bak e-posten til tingretten. Det var også de som installerte det skjulte kameraet. Utad fremsto Wydal som et verdensomspennende etterforskningsbyrå. I realiteten var det noe helt annet. I arbeidet med denne saken, har VG avdekket at flere enn Hilde er blitt utsatt for overtramp. Ved hjelp av loddebolter, tommelfingeranalyse og peiling av bluetooth-signaler har vi avslørt at sårbare mennesker er blitt overvåket, utpresset og svertet gjennom flere år. VG har også avslørt at politiet lenge har kjent til både Wydal og hovedmannen bak byrået: Thomas Øien.

Saker er blitt anmeldt, men ikke sett i sammenheng på tvers av politidistrikter. Flere av dem er henlagt på grunn av kapasitetsmangel. Skal vi tro politimesteren i Oslo, er dette en trend som vil fortsette: Fremover skal politiet nedprioritere det som i utgangspunktet ser ut som mindre alvorlige saker, til fordel for alvorlig organisert kriminalitet, uttalte hun i høst.

I denne saken forsøkte Wydal å finne informasjon som kunne knuse troverdigheten til et voldtektsoffer. I dag etterforskes byrået blant annet for motarbeidelse av rettsvesenet. Slike lovbrudd har en strafferamme på inntil 10 års fengsel. Etterforskningen er fremdeles ikke ferdig. Selv sitter Hilde igjen med mange spørsmål. Hvorfor gikk ikke alarmen hos politiet da noen utga seg for å være henne? Hun klarer ikke la være å tenke tanken: Kunne alt dette ha vært unngått?

2. SLIK KOM ARBEIDET I GANG

Sommeren 2024 malte Gordon huset sitt. En kjenning av ham kom tilfeldigvis forbi og begynte å fortelle om et spesielt privatetterforskerbyrå som denne personen hadde kommet borti. Vedkommende virket nærmest redd. Navnet på den ene privatetterforskeren skulle være Thomas Øien. Firmaet het Wydal. På Wydals nettside kunne vi lese at selskapet hadde over 550 ansatte globalt, blant dem politiansatte og advokater. Selskapet hadde kontorer i en rekke land verden over, og hadde fått tusenvis av saker gjenopptatt. Hvis dette var sant, hvorfor hadde vi ikke hørt om Wydal før?

Vi gjorde noen innledende søk, og fant ikke noe selskap som het Wydal i Brønnøysundregistrene. Det vi fant, var et enkeltpersonforetak med en Thomas Øien som innehaver, som opplyste å drive med privatetterforskning, samt et aksjeselskap som drev med internettdomener. Øiens ektemann

sto oppført som daglig leder, men dukket ikke opp på andre måter i forbindelse med Wydal – og det skulle senere vise seg at han var et blindspor. Vi fant bare én nyhetsartikkel om firmaet, skrevet av Nettavisen i juli 2024. Wydal hadde utlovet dusører for tips om en kvinne som skulle stå bak flere tyverier, og politiet advarte om firmaets metoder, ifølge artikkelen.

Gordons kjenning hadde gitt oss navn på enda en person til som skulle være involvert: den tidligere politimannen og NRK-journalisten Usman Ali. Dette gjorde at saken murret i bakhodet, selv om vi egentlig var opptatt med andre prosjekter. På den ene siden tydet Alis involvering på at Wydal hadde profesjonelle ansatte med høy troverdighet. På den andre siden: Hvorfor fant vi ingen andre av de 550 ansatte da vi søkte? Vi skjønnte det ikke der og da, men sammenblandingen av reelle og fiktive personer kom til å følge oss gjennom hele prosjektet.

3. KARTLEGGJE WYDAL

3.1 Pimeyes og omdirigering på Facebook: Hva var dette for noe?

I januar 2025 begynte vi å kikke nærmere på Wydals Facebook-side. Den hadde over 60.000 liker-klikk. Vi stusset over dette. Det var lite aktivitet på Facebook-siden og vi lurte på hvordan de hadde klart å få så mange følgere. På siden var det lagt ut bilder og videoer av personer. Vi gjorde reverserte bildesøk på disse i ansiktsgjenkjenningstjenesten Pimeyes. Her fikk vi et interessant treff: Et av ansiktene tilhørte en norsk mann i slutten av 20-årene. Det viste seg at han hadde hatt en rolle i et kontroversielt nettsted som for en tid tilbake var beskyldt for å drive en svertekampanje mot tidligere Venstre-leder Trine Skei Grande.

Venstre-lederen fikk i 2016 mye hets etter forslag om flyseteavgift og dette var blitt omtalt i flere medier. Nettavisen hadde lagt ut et innlegg om saken, der de linket til en Facebook-gruppe som angivelig sto bak mye av hetsen, som da het «NEI til Venstres flyseteavgift». Men da vi trykket oss inn på lenken, kom vi til Wydal. Og da vi trykket på «omtaler»-knappen på Wydals Facebook-side, ble vi omdirigert til en rekke artikler om nettopp flyseteavgiften. Alt tydet på at Wydal hadde tatt over Facebook-siden og følgerne. Den hadde bare byttet navn.

Mannen som hadde vært involvert i det kontroversielle nettstedet, ble omtalt som «assisterende avdelingsleder for seksuallovbrudd» i en markedsføringsfilm på Wydals Facebook-side. Det var en jobbtittel som i praksis kunne gjøre at folk oppfattet Wydal som politi. Vi hadde dermed identifisert en fjerde person som fremsto involvert i etterforskningsbyrået.

3.2 Digitalt og fysisk gatelangs: Hvor var kontorene?

På Wydals nettside var alle kontorene rundt omkring i verden listet opp, fra Moldova til Brasil – sammen med gateadresser. På Google Street View så eiendommene staselige og dyre ut. Vi tok beina fatt til de oppgitte Oslo-kontorene i Rådhusgata 21. Der var det ikke noe Wydal å finne. Vi fikk hjelp av kolleger i svenske og danske aviser til å oppsøke de fornemme adressene Wydal skulle ha kontorer på i Stockholm og København. Heller ikke der var det spor av Wydal.

3.3 Metadata, estisk register og DNSDumpster: Hvem er Thomas Øien?

Vi forsto at vi sto overfor en form for bedrag. Samtidig hadde vi nå også snakket med en person som var en reell klient av Wydal. Hva var hva? Thomas Øien fremsto som hovedmannen. Vi begynte

å kartlegge ham. Da vi slo ham opp i Folkeregisteret, fant vi ut at han har byttet navn flere ganger. Ved hjelp av hans tidligere navn fant vi informasjon som var ny for oss – og som kunne trekke trådene sammen. I Folkeregisteret så vi også at Øien hadde bodd i Estland. Ved søk i det estiske selskapsregisteret (ariregister.rik.ee) fant vi selskapet Exactgruppen, som Øien hadde opprettet i 2007 under navnet Tomas Vaalk. Dette firmaet fikk senere kritikk for å ha solgt «barbiedop» i Norge. Saken ble omtalt i TV 2. Vi hadde ikke funnet artikkelen uten å kjenne selskapsnavnet, fordi TV 2 ikke navnga Øien i saken.

Wayback Machine er et mye brukt verktøy på Internett. Stort sett søker man på en URL man vil ha sidehistorikk fra. Men i samme søkefelt kan man også søke på fritekst. Da vil Wayback Machine lete i *metadata* blant nettsidene den har lastet ned. Dette er data som ikke er direkte synlig i nettleseren når man går inn på siden, men som brukes av søkemotorer. For eksempel: forfatter av innholdet. Dette førte oss til Øiens gamle blogg. Denne lå ikke lenger tilgjengelig, vi visste ikke hva URL-en hadde vært, så klassiske oppslag i Wayback Machine ville ikke hjulpet oss. Metadata-søk på kombinasjoner av Øiens tidligere navn ga imidlertid treff, og tok oss til et arkiv med flere datoer lagret fra bloggen. Her påtok Øien seg «æren» for å ha avslørt stortingspolitiker Henning Warloes narkotikabruk tilbake i 2012. I en NRK-artikkel sto det at Øien senere samme år ble siktet for datainnbrudd hos Warloe. Saken ble senere henlagt. Vi skjønnte at Øien hadde vært innblandet i flere kontroverser opp gjennom.

Vi brukte deretter Google, Bing og Yandex til å søke opp de ulike navnene, samt telefonnummer og merkevarer knyttet til Øien – siden søkemotorer ofte har ulik informasjon lagret. Det vi fant, undersøkte vi videre i Wayback Machine for å se hvordan nettsidene hadde sett ut tidligere. Når vi oppdaget nye navn, e-postadresser eller telefonnumre, søkte vi på disse igjen i søkemotorene. Domenenavn, e-postadresser og telefonnummer ble også slått opp i ulike verktøy, som DomainTools, som gjør det mulig å spore historiske domene-eierskap. I flere tilfeller gjorde søk på e-postadresser at vi fant ut hvilke nettsider Øien hadde eid tidligere, eller eide på det tidspunktet. Vi endte opp med en liste på flere titalls domener. Felles for flere av nettsidene var at de tilbød en eller annen form for tjeneste: Utleieforvaltning, kunstformidling, fakturaservice, design, privatetterforskning og ... sofarens?

3.4 Fra sofarens via Oslo tingrett til varetekt

Da vi begynte å fortelle internt i avdelingen om hva vi jobbet med, dukket det opp et pussig, men tilfeldig sammenreff. Kollega Markus Tobiassen hadde vært i kontakt med Øien våren 2024. Årsak: Småbarnsfar Markus hadde sårt trengt en sofarens hjemme hos seg selv. Og en sofarens hadde han også fått. Markus kunne fortelle at Øien i etterkant hadde tipset om en sak han mente VG burde kikke nærmere på. Markus møtte både Thomas Øien og Usman Ali, den tidligere politimannen og NRK-journalisten, for å ta imot tipset – som siden ble lagt bort. Men vi fant en viktig opplysning i en av tekstmeldingene fra Øien til Markus, nemlig at han var i «tingretten i dag og i morgen». Hva gjorde han der?

Vi fant ingen tiltaler, domfellelser eller frifinnelser på Øien, så han var ikke i retten som tiltalt. På Øiens Facebook-profil sto det at han hadde studert jus i Norge og i Sverige. Var han i tingretten i kraft av yrket? Vi sjekket hvilke saker som gikk i Oslo tingrett den aktuelle datoen Øien hadde SMS-et Markus om at han var i retten. Da fant vi en sak om skattesvik der en mann ved navn Thomas Øien sto oppført som *meddommer*. Var det «vår» Thomas? Vi innhentet alle dommer der hans ulike navnekombinasjoner var ført opp som meddommer. I alt var det fem dommer.

Så kryssjekket vi tidspunktet for saken opp mot hvilket navn Øien brukte i tilsvarende periode og fikk treff på alle. Å være meddommer er et verv forbundet med høy tillit i samfunnet – og oppdrag for Oslo tingrett var noe som kunne brukes i møte med mulige Wydal-klienter. Oslo tingrett ga oss den endelige bekreftelsen: Thomas Øien hadde vært meddommer.

Nå fikk vi oppsiktsvekkende ny informasjon: Øien var blitt sperret for nye oppdrag som meddommer høsten 2024 på grunn av en politietterforskning. Det viste seg at Oslo politidistrikt etterforsket ham for flere forhold: Trusler, hensynsløs atferd, bedrageri og identitetstyveri. I tillegg ble både Øien og Usman Ali etterforsket for å ha utstedt falske bøter fra Wydal våren 2024. Øien hadde til og med vært i varetekt i fire uker oktober 2024. Men det hverken Oslo politidistrikt eller vi visste vinteren 2025, var at Øien hadde gått rett ut fra varetekt og rekruttert nye sårbare klienter ved hjelp av et spektakulært plott (se kap 7.7).

3.5 Søk i egen tipsbase: Forvarsel om Øiens metode

Vi gjorde ulike søk i VGs tipsbase og fant en tipser som hadde havnet i konflikt med Øien i forbindelse med Airbnb-utleie. Personen hadde hyret Øien til å leie ut sin egen leilighet mens vedkommende var på et lengre utenlandsopphold. Tipseren ga oss dialogen vedkommende hadde hatt med Øien og firmaet hans. Kontakten var svært omfangsrik. Tipseren var blitt teppebombet med meldinger fra avsendere på ulike kontorer i flere land. Det handlet mye om å betale mer for rengjørings tjenester fordi gjestene angivelig hadde ramponert leiligheten. Det store persongalleriet var trolig en av grunnene til at det tok litt tid før tipseren forsto at vedkommende ble lurt. Det var så mye informasjon å ta inn, fra så mange ulike personer, at det var vanskelig å finne en rød tråd.

Dette var et viktig innblikk i Øiens metode, enten det dreide seg om utleieforvaltning eller privatetterforskning: Å bruke et vell av falske identiteter og la disse stå som avsendere av informasjon, mens han selv bare er en vanlig ansatt på gulvet som ikke kan stilles til ansvar. «Personene» bruker ryddige jobbtitler, skriver gjerne på svensk og er tilsynelatende ansatt ved kontorer rundt omkring i verden.

3.6 Overvåkning av sosiale medier

Øien og Wydal hadde betydelig tilstedeværelse i sosiale medier, blant annet på Snapchat, Instagram, Facebook og TikTok. Innholdet fra disse kontoene ble viktig for å forstå hvem og hva som beveget seg rundt etterforskningsbyrået. Offentlige videoer på Øiens Snapchat inneholdt beskrivelser av Wydals metode, samt hadde bildesekvenser som viste sensitive dokumenter uten sladding, innsamling av påståtte bevis og ansikter til flere mennesker. Vi lagde skript for å laste ned originalfilene fra de ulike sosiale-medier-plattformene, sammen med metadata som viste når de ble lastet opp. Originalfilene var viktige for å ha så høy oppløsning som mulig, noe som gir bedre treffmulighet på AI-basert tekstanalyse, og ansiktsgjenkjenning med PimEyes. Opplastingsdatoen bidro til å etablere en tidslinje over hendelser.

3.7 Universitetsrunden: Er Øien jurist?

Vi så at Øien hadde omtalt seg som jurist og påtalejurist, med utdannelse fra Universitetet i Oslo og Lund universitet i Sverige. Vi kontaktet derfor alle universitetene som tilbyr jusutdanning i Norge. Vi la ved det 11-sifrede personnummeret og tidligere navn på Øien for å være sikker på at de lette etter rett person. Alle de norske universitetene benektet at Øien hadde studert hos dem. Det samme gjorde universitetet i Sverige.

3.8 Den avgjørende opplysningen

Det som virkelig skulle få prosjektet i gang, var da vi kom i kontakt med en person som kunne fortelle at Wydal hadde vært involvert i en voldtektssak, hvor den tiltalte voldtektsmannen var oppdragsgiver. Dokumentasjon viste at Wydal presenterte sitt oppdrag som å «infiltrere voldtekts-offerets liv» for å finne informasjon som ville svekke hennes troverdighet i rettssaken. Hele prosjektet fikk et større alvor. Hvordan lurte man seg inn i noens liv?

4. DET SKJULTE KAMERAET

4.1 Hildes utrolige historie

Navnet på den fornærmede fant vi ved å hente ut tiltalen i saken. Vi ante ikke hva hun selv visste om Wydal. Heldigvis ville kvinnen – Hilde – snakke med oss. Det tok riktignok noe tid, og vi skal komme til hvorfor i kap. 8.1. Uansett kunne Hilde fortelle at hun hadde opplevd flere merkelige ting det siste året – og hun satte dette selv i sammenheng med voldtektssaken. Hadde det ikke vært for at vi allerede hadde opplysninger om at Wydal hadde forsøkt å infiltrere Hildes liv, ville det nesten vært vanskelig å tro på det hun nå fortalte oss: at hun hadde funnet et skjult kamera, gjemt bak TV-benken i sin egen stue. Hilde hadde også en teori om hvem som sto bak. Etter voldtekten hadde Hilde nesten ikke sluppet folk inn til seg, og i hvert fall ikke fremmede. Men våren 2024 hadde hun gjort et unntak.

4.2 De mystiske sofarensene

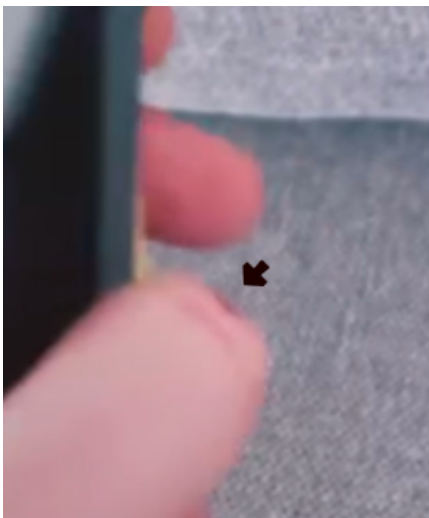
I mai 2024 slapp Hilde to sofarensere inn i leiligheten sin. Da hun oppdaget kameraet et halvt år senere, begynte hun å gjøre egne undersøkelser av dem. I likhet med oss fant hun ut at sofa-rens-selskapet sto i navnet til ektemannen til Thomas Øien. Da hun senere søkte ektemannen opp på Facebook, fant hun Øien. Øien var dessuten venn med Hildes voldtektsmann på Facebook. Alt tydet altså på at Øien var en av sofarensene. Vi hadde ingen grunn til å tvile på Hilde. Men hvordan skulle vi få dokumentert det? Og hvem var den andre mannen?

4.3 Bevisene på Instagram

Nå fikk vi bruk for undersøkelsene vi hadde gjort av de ulike nettsidene og tilhørende sosiale medier-profiler. På Instagram-kontoen til sofarens-nettstedet fant vi en video som viste at mannen som ble kalt «assisterende leder for seksuallovbrudd» på Wydals Facebook-side, rensset en sofa i en leilighet. Markedsføringsvideoen ble lagt ut i mai, like etter at sofarensene hadde vært hjemme hos Hilde. Vi spurte Hilde om filmen, og hun bekreftet at det var hennes leilighet. Senere fikk vi komme hjem til henne og se stuen med våre egne øyne. Dermed kunne vi slå fast at «seksuallovbruddslederen» var den ene sofarensen. Men Hilde fortalte jo om to personer og Øien var ikke avbildet i videoen. Kunne vi likevel slå fast at han var den andre?

4.4 I blant er en tommel nok

Vi kunne så vidt se tommelen til personen som filmet hjemme hos Hilde i ett av klippene fra leiligheten. Kunne dette brukes til noe? Det lå flere videoer ute på Instagram-kontoen til sofarensene. En av dem var lagt ut i samme tidsrom som Hildes sofa ble rensset. I denne fikk vi et enda bedre bilde av en tommel. Da vi zoomet inn, så vi at begge tomlene hadde et sår på samme sted:

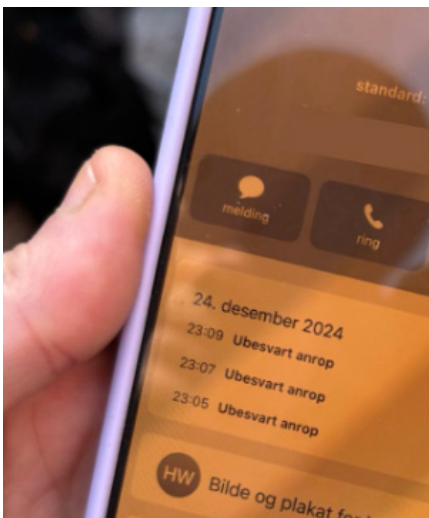

↑ Sofarens hos Hilde

↑ Annen video fra Instagram

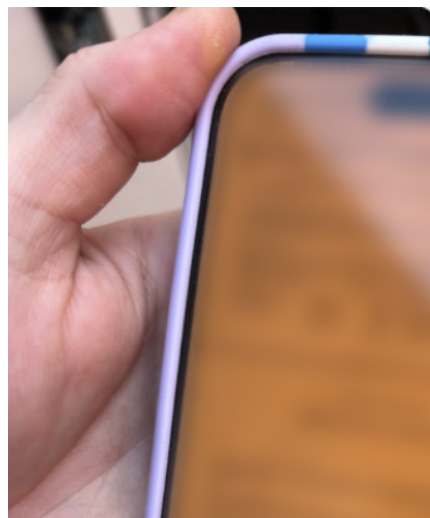
Fordi videoene tilsynelatende var tatt i samme tidsrom, tydet mye på at tommelen tilhørte samme mann. Senere, da vi møtte Øien for første gang, tok fotograf Tore Kristiansen bilder av ham. Tommelen kom med på noen av bildene og vi fikk enda bedre sammenligningsgrunnlag:

↑ Møte med VG

↑ Etter sofarens

↑ Møte med VG

Øiens tommel var helt lik som i videoen som lå ute på sofarensernes Instagram-konto. Vi visste allerede at den tommelen måtte tilhøre den samme personen som rensa sofaen til Hilde. Tommelarbeidet ble avgjørende for at vi faktisk kunne slå fast at Øien var i leiligheten (senere skulle Ali og den 29 år gamle «seksuallovbruddslederen» si det samme). Uansett var dette et gjennombrudd for oss. Alt tydet på at Wydal hadde forsøkt å infiltrere et voldtektsoffers liv – før saken skulle opp for retten. Det var likevel en teoretisk mulighet for at Wydal hadde vært i leiligheten uten å installere et kamera. Kunne vi gjøre ytterligere undersøkelser for å komme i mål?

4.5 Fantes kameraet i nettverkshistorikken?

Hilde tok bilde av kameraet før hun leverte det til politiet. Derfor visste vi at kameraet var en eldre modell av typen Google Nest. Hilde fortalte også noe annet interessant: Under sofarensen hadde den ene mannen spurt om å få passordet til wifien hennes, fordi han var tom for mobildata. Vår teori var at sofarensene trengte passordet for å koble kameraet opp til internett i leiligheten. Vi ba Hilde om å logge inn på sin egen side hos Telenor for deretter å sende oss skjermbilder av enheter som hadde vært pålogget. Der ble det kun vist utstyr som *nylig* hadde vært tilkoblet i form av kryptiske maskinvareadresser, bestående av ulike tall og bokstaver – men ikke eldre historikk. Kameraet hadde politiet tatt med seg flere måneder tidligere, så selv om det en gang kunne ha vært i Telenor-oversikten, så var det ikke lenger det. Det var altså umulig å si om det hadde vært tilkoblet Hildes internett. Da fikk Einar Otto en idé.

4.6 Loddebolt og varmluft: Ruterens politiet glemte

Trådløsrutere og modem har i blant databaser og konfigurasjoner i seg. Det var dette vi hadde hatt håp om å få ut fra skjermdumpene fra Hilde (Telenor-oversikten). Det kunne likevel finnes spor inne i ruterens fysiske lagringsenhet. Politiet hadde ikke undersøkt denne og Hilde ga den derfor til oss. Her kunne det ligge informasjon både i databaser som ikke vises til brukeren, i gamle logg-filer eller i dataområder som er slettet – men ikke overskrevet. Altså: kunne vi finne enheter som tidligere hadde vært tilkoblet Hildes wifi?

Håpet var ikke stort. Dette er ikke en harddisk man bare kan plugge inn i en datamaskin. Lagringsenheten er en svart databrikke på et kretskort, knapt mulig å skille fra andre brikker. Den lagrer heller ikke innholdet sitt slik som vanlige harddisker gjør. For å prøve å hente ut data, gjorde vi dette:

- Demonterte ruterens, og plukket ut kretskortet.
- Leste serienummer og ID-er på brikkene, til vi fant lagringsbrikken.
- Varmet sakte opp hele datakretskortet til 120 grader, på en spesiell varmeplate, for ikke å ødelegge det i neste steg.
- Brukte varmluftslodebolt, innstilt på 450 grader, til å smelte – veldig kort – de 63 tinnpunktene, hvert ca 0,45 mm i diameter, under brikken, som festet den til datakretskortet og tok ut brikken.
- Brukte vanlig loddebolt til å fjerne overflødig tinn under brikken, for å få til neste steg.
- Puttet brikken i en svært spesiell leser-enhet, bestilt fra Kina, som kan hente ut datamengder fra slike brikker.
- Leste ut binærdata, og programmerte script som dekodet nok til å kunne se etter spor av tidligere tilkoblede nettverksenheter.

Dette var en prosess som lett kunne ødelegge innholdet på lagringsbrikken, men vi lyktes. Hilde hadde tatt bilde av QR-koden på kameraet før politiet tok det med seg, og her sto maskinvare-adressen. Denne adressen fant vi så igjen i dataene fra ruterens. Det betydde at kameraet definitivt hadde vært koblet opp til internett i leiligheten hennes. Sammen med maskinvareadressen i ruterens fant vi også et datostempel som dokumenterte når kameraet ble koblet opp: 2. mai 2024, den samme dagen som sofarensene hadde vært hjemme hos Hilde. Det hadde vært aktivt i 177 dager.

4.7 Et tregt politi

Vi innledet kontakt med Sør-Øst politidistrikt i kamera-saken i januar 2025, like etter at vi hadde kommet i kontakt med Hilde. Det var da tre måneder siden Hilde hadde anmeldt funnet.

Ville politiet rekke å etterforske saken ferdig før voldtektssaken skulle gå for retten i februar 2025? Lite tydet på det. Hilde var fortvilet over dette. For det første kunne dette være straff-skjerpene. Hilde var også usikker på om hun ville klare å vente på enda en treg politietterforskning. Hun satte derfor pris på at VG jobbet med kamerasaken, men var samtidig redd for at det kunne ødelegge politietterforskningen. Hilde ble stadig mer utålmodig. Utover våren kunne vi fortelle henne mer om hva vi hadde avdekket – blant annet funnet fra ruterene. Dette var undersøkelser politiet *ikke* hadde gjort og for Hilde var det viktig at dette kom frem. Av dialogen med politiet våren 2025 forsto vi også at de allerede satt på mulige bevis i saken – de hadde bare ikke rukket å gå gjennom det ennå. Senere ønsket politiet informasjon om publiseringstidspunktet vårt. Vi avviste dette og sa at vi kom til å publisere saken når den var ferdig. Timer etter publisering aksjonerte politiet og siktet seks personer for grov personforfølgelse. Overvåkingssaken etterforskes i dag også som motarbeidelse av rettsvesenet.

4.8 Kildehåndtering: Voldtektsmannen og hans kone

I februar 2025 skulle altså saken mot den voldtektstiltalte mannen opp for retten. Fordi vi på dette tidspunktet vurderte å ta i bruk skjulte metoder mot Wydal (se mer straks i kap. 5.1), ønsket vi å unngå at privatetterforskerne ble varslet om oss. Samtidig antok vi at den tiltalte mannen kunne sitte på viktig informasjon. Vi varslet forsvareren hans om at vi skulle være i retten og hvorfor. Vi ba også om et møte. Den tiltalte og kona hans gikk med på dette. Vi fikk se dialog som bekreftet kundeforholdet med Wydal. Han følte seg nå lur. Ekteparet hadde betalt flere hundre tusen kroner uten at det hadde ført til noe. Mannen bekreftet også at han visste hva Wydal hadde gjort mot Hilde. Dette sa noe om hans eget ansvar i saken. I tillegg: Ekteparet hadde stolt blindt på Wydal, blant annet fordi de hadde en tidligere politimann med på laget. Vi fortalte at vi planla å omtale operasjonen. Mannen lot seg senere sitere på sin opplevelse med Wydal.

5. BRYTE STILLHETEN

5.1 Undercover?

Etter hvert som vi klarte å dokumentere mer og mer av Hildes historie, forsto vi hvor grenseløst Øien og Wydal hadde opptrådt. Men det var vanskelig å vite om dette var et engangstilfelle, eller om de hadde begått tilsvarende lovbrudd mot andre, sårbare mennesker. Skulle vi, under dekke av å være noen andre, hyre inn Wydal til et spesifikt oppdrag? Det ble over noen uker diskutert frem og tilbake om dette var et prosjekt vi kunne bruke skjulte metoder i. Vi endte til slutt på nei. Presseetikken setter strenge regler for slik metodebruk. Det må være eneste mulighet for å avdekke forhold av vesentlig samfunnsmessig betydning. Frem til nå hadde vi ikke kontaktet Wydal for å stille spørsmål om hva de holdt på med, men nå var tiden inne. Dette var persongalleriet vi sto overfor:

- Thomas Øien fremsto som hovedmannen.
- Tidligere politimann og journalist Usman Ali.
- 29-åringen som hadde vært med inn i Hildes leilighet under «sofarensen» og ble presentert som leder for seksuallovbruddsavdelingen. Tidligere involvert i det kontroversielle nettstedet vi oppdaget under kartleggingen av Wydal.
- 36-åringen som på et tidspunkt hadde vært gift med Thomas Øien. (Denne mannen har vi til dags dato ikke lykket med å få i tale. Han er i dag fornærmet i en straffesak mot Øien.)

5.2 Banke på dører

For å få tak i Thomas Øien, ringte vi først nummeret til «sentralbordet» opplyst på hjemmesiden. Det var en kvinne som løftet røret. Hun fortalte at hun jobbet i Wydal. Senere skulle vise seg at hun var en slags venn av Øien, og at hun håndterte telefonhenvendelser. Kvinnen kunne fortelle at Øien var svært travel denne dagen med møter og oppdrag i retten. Stemte dette? Vi ringte Øien selv, uten å få svar. Vi var også i nærheten av boligen hans for å se om det var noen hjemme. Gordon og fotograf Tore Kristiansen ble igjen i gaten noen timer, i tilfelle han skulle dukke opp. Så prøvde Gordon å banke på igjen. Døren ble åpnet, og der sto en litt overrasket Thomas Øien. Dette ble en kort samtale, men av stor verdi. Vi sikret samtidig imøtegåelse på flere punkter i tilfelle Øien senere skulle gjøre seg utilgjengelig. I tillegg dokumenterte samtalen hvordan Øien kom til å skifte forklaringer underveis. Det korte møtet endte med avtale om et intervju i VG samme uke. Avtalen kom til å bli avlyst – og starten på en krevende kildedialog.

5.3 Kildehåndtering: Usman Ali

Vi hadde opplysninger om at den tidligere NRK-journalisten Ali hadde brutt med Wydal og Øien. Dermed var han en potensiell kilde som kunne sitte på viktige opplysninger og dokumentasjon. Samtidig tydet alt på at han hadde hatt en rolle i operasjonen mot Hilde – og at vi derfor også måtte konfrontere ham med flere spørsmål. Dette er en kildesituasjon som utløser en krevende balansegang.

Vi tok først kontakt med Ali på telefon, som fortalte at han sommeren 2024 hadde brutt med Wydal og Øien. Han mente han var blitt lurt til å tro Wydal var et stort internasjonalt selskap. Ali delte meldingsdialog og dokumenter, som for eksempel en innkalling til jobbintervju, som understøttet at Wydal fremsto som noe mer enn et enkeltpersonforetak. Han viste også frem en rekke e-poster fra ulike personer som angivelig jobbet i Wydal: Fra regnskapsmedarbeidere i Sarajevo til HMS-ombud i Malmø. Han kom samtidig med flere ulike forklaringer om sin rolle og avviste å ha kjent til at noe kamera skulle installeres og viste frem meldingsdialog. Senere avdekket vi at dette ikke var sant. Han hadde altså vært selektiv med hva han hadde valgt å dele.

I kontakten med Ali var vi nøye på at vi aldri skulle gå off-the-record eller at han skulle gis kildevern. Ali har selv bakgrunn som journalist. Videre ble det aldri gitt noen løfter rundt for eksempel identifisering. Ali fikk utførlig sitatsjekk, i flere omganger. Denne håndteringen gjorde det mulig å bruke all dokumentasjon, alt som var blitt sagt, samt informere Ali om at han ville bli identifisert i VG (se mer kap 10.3), etter at han hadde landet på at han ikke selv ønsket å medvirke med navn og bilde.

5.4 Intervjuteknikk: Fri forklaring

Kontakten med 29-åringen som hadde vært med Øien inn i Hildes leilighet, startet også per telefon. Vi hadde samme tilnærming til 29-åringen som til Ali. Vi lot ham først forklare seg fritt om turen til Hildes hjemby i mai 2024. Vi satt på en film fra leiligheten til Hilde og visste derfor at han hadde vært der. Vi kunne deretter se om han tilpasset historien sin underveis som han ble presentert for ny informasjon. Først sa mannen at han aldri hadde vært i Hildes leilighet. Deretter, da vi fortalte at vi visste om filmen, presenterte han sofarensjobben som en vennetjeneste for Øien og hevdet at han ikke visste noe om et skjult kamera.

5.5 Nye fremstøt mot Øien

Vi var nødt til å kontakte Øien på nytt før publisering for å få hans versjon etter å ha intervjuet 29-åringen og Ali, men fikk nå beskjed om at han var sykmeldt. Vi hadde grunn til å tro at Øien

aktivt prøvde å unndra seg omtale (se mer kap 11.2). 20. mai banket Einar Otto og Ane derfor på hjemme hos ham på nytt. Ingen åpnet og vi ble stående utenfor den ene av boligens to innganger. Etter noen timer kom Øien gående. Da han fikk øye på oss, endret han retning og småløp mot den andre inngangen. Vi var kjent med kameraer utenfor begge inngangene. Vi spilte inn en beskjed til Øien om at vi ville ha hans versjon. Dagen etter kom beskjeden: Øien ville nå likevel møte oss – så lenge kun Ane stilte. Øien mente nemlig at Gordon hadde vært høyrøstet i det første møtet i april, og kom derfor med krav om ikke å la seg intervju av mannlige reportere.

5.6 En ekstra telefon i veska: Operasjon Grand

Vi delte ikke Øiens syn på Gordons oppførsel i det første møtet, som vi hadde gjort lydopptak av. Selv om kilder aldri får bestemme hvem i VG som jobber med en sak, var dette ønsket lett å innfri: Ane var en av hovedreporterne på saken. Men fordi Ane nå skulle møte ham alene og vi ikke visste helt hvordan Øien ville reagere på VGs spørsmål og avsløringer om ham, var Erlend, Einar Otto og fotograf Tore Kristiansen hele tiden i nærheten. Erlend satt på Egon like ved, mens Einar Otto og Tore ba om å få sitte i en bar i toppetasjen på bygningen som ligger vis-à-vis oppmøtestedet på Grand café. Plasseringen var ikke tilfeldig: Herfra kunne de ta bilder av Øien. Ane tok opp lyd fra hele møtet. Vi antok at han gjorde det samme og Ane var derfor helt stille da Øien på et tidspunkt gikk på do uten å ta med seg ryggsekken sin. I tillegg hadde Ane med seg en ekstra telefon som var satt opp til å svare automatisk på alle anrop, og aktivere rommikrofon, som gjorde det mulig for personer som ringte telefonen å lytte til samtalen – selv om mobilen lå i vesken. De andre reporterne var på tråden gjennom hele intervjuet. Opplegget var veldig nyttig: Hele gruppen ble oppdatert underveis og det var betryggende at de andre kunne følge med av sikkerhetshensyn, selv om intervjusituasjonen aldri ble ubehagelig.

6. ENDA ET SKJULT KAMERA

6.1 Airbnb-mysteriet

Selv om vi var mest interessert i virksomheten i Wydal, ble vi også nysgjerrig på Øiens Airbnb-aktivitet. Fra en tipser hadde vi fått skjermdumper av en Airbnb-annonse under et kvinnenavn. Vi visste at Øien eier to boliger som ligger noen hundre meter unna hverandre i Oslo sentrum. Fordi vi hadde brukt en del tid i området da vi forsøkte å komme i kontakt med ham, visste vi også hvordan boligene og de omkringliggende bygningene så ut. Derfor kunne vi fastslå at bildene fra kvinneprofilen på Airbnb var fra Øiens boliger. Men hvorfor lå det bilder av *begge* boligene i samme annonse? Hvilken var egentlig til utleie? Og hvorfor brukte ikke Øien sitt eget navn? Vi ble forvirret, nok en gang. Og da vi prøvde å finne kvinneprofilen nå, noen år etter at tipseren hadde tatt skjermdumpene, var den borte. Vi tenkte ikke så mye mer over dette, før fotograf Tore tilfeldigvis skulle snuble over et nytt gjennombrudd i saken.

6.2 Geolokasjon og solforhold: Fra spaning til Airbnb-gjennombrudd

Vi hadde ikke egne bilder av Øien og før møtet på Grand gjorde han seg utilgjengelig for oss. En vårdag bestemte derfor den erfarne spaningsfotografen Tore seg for å leie en leilighet med utsyn til Øiens ene bolig, i håp om å få et glimt av ham. Da kom han over en annonse for en bolig på Airbnb fra samme område. Han ville leie den – og sendte annonsen til de andre i gruppen. Vi kjente bildene umiddelbart igjen: De var fra Øiens boliger, lik dem som i den gamle Airbnb-annonsen vi hadde skjermdumper fra. Det lå også bilder som vi – basert på omkringliggende bygninger og solforhold

– skjønnte at ikke kunne være tatt hos Øien. Igjen ble vi forvirret. Fantest det en *tredje* leilighet? Vi gjorde enkle analyser av solforholdene og hustakene som kunne skimtes fra bildene og skjønnte at den måtte ligge høyere opp enn de to andre. Basert på omgivelsene så det ut til at de likevel lå nært hverandre geografisk. En dag da Einar og Ane sto og ventet på Øien utenfor den ene bygården, ble vi sluppet inn av en av beboerne. Herfra gikk vi inn i bygningen for å orientere oss. I øverste etasje i nabooppgangen til Øiens ene bolig, fant vi det vi antok var riktig leilighet. Heller ikke denne leiligheten var leid ut i Øiens navn. Det var en kvinne ved navn «Kim» som sto ansvarlig for annonsen. Da vi brukte Pimeyes på bildet av henne, fikk vi treff på en tysk kvinne, bosatt i Tyskland.

Hvorfor var vi så opptatt av dette? Jo, fordi vi hadde funnet en tilbakemelding lagt igjen av en av «Kims» tidligere gjester, på Airbnb. I anmeldelsen skrev gjesten at han hadde hatt en ubehagelig opplevelse under oppholdet: Han hadde funnet et overvåkningskamera i leiligheten.

6.3 Ut i Europa på jakt etter internettpassord

Gjesten skrev at han hadde funnet et kamera, gjemt på kjøkkenet, da han leide leiligheten. Vi hadde allerede dokumentert at Øien installerte et skjult kamera hjemme hos Hilde. Hadde han overvåket flere? Hva brukte han eventuelt kameraet til? Den tidligere gjesten ønsket ikke kontakt med VG. Vi tok derfor kontakt med flere andre gjester som hadde lagt igjen anmeldelser på «Kims» profil. Flere av disse var europeiske og så på oss som tabloidjournalister de ikke kunne stole på. Det var også vanskelig å finne deres fulle identiteter og kontaktinformasjon. Enkelte gjester hadde profilbilder som ga gode treff gjennom PimEyes, men den siste vi kontaktet var ikke like lett å identifisere. Ved bruk av desktop-versjonen av Airbnb kunne man se hvem som hadde vært arrangør for eventuelle gruppereiser gjester hadde tatt del i. Slik fant vi bilde av en bekjent av ham, og denne personen lot seg spore via PimEyes. Via innhold til denne personens sosiale medier fant vi til slutt mannen som hadde besøkt Øiens eiendom – og nødvendig kontaktinfo. Også han var skeptisk til journalister og motvillig til å fortelle om oppholdet. Men til slutt, etter at vi hadde forklart mer om saken, ville gjesten snakke. Da ba vi om å få leilighetens internettpassord. Og du klarer neppe å gjette hvorfor.

6.4 «Hei Google Nest-kamera»

Einar Otto dro tilbake til Airbnb-leiligheten og satte seg ned like utenfor døren. Der logget han på det trådløse nettet med passordet han hadde fått fra Airbnb-gjesten. Målet med dette var å finne ut hvilke enheter som var pålogget nettet. Alle nettverksenheter har en maskinvareadresse som skiller seg fra IP-adressen. På mange nettverk kan man få enheter til å si «hei», altså gi seg til kjenne seg, slik at de «avslører» maskinvareadressen sin. Det finnes flere måter å gjøre dette på, og det er nettverksteknisk, men det kan eksempelvis gjøres med å sende et «ping» ut til spesiell IP-adresse som alle enheter lytter på. Ved å koble til det trådløse nettverket i Airbnb-leiligheten kunne vi systematisk etterspørre «hei», lese ut maskinvareadresser fra svarene og deretter slå opp produsenten av disse. Da vi søkte opp en av adressene, fikk vi treff på et Google Nest-kamera. Snart skulle vi ta undersøkelsene enda et hakk lenger.

6.5 nRF Connect: Tampen brenner!

For å være hundre prosent sikker på at det var et kamera i leiligheten, måtte vi inn og undersøke selv. Derfor leide vi leiligheten i ett døgn. Vi ønsket ikke at Øien skulle bli varslet om oppholdet, så vi brukte Airbnb-profilen til VG-kollega som bærer et veldig vanlig navn. På forhånd hadde vi kjøpt et eget Google Nest-kamera for å finne ut mer om hva slags trådløse signaler det sendte ut, og hvordan det da eventuelt gjorde seg selv synlig på nettet. Via appen nRF Connect kan man oppdage

signalstyrke for Bluetooth-enheter i sanntid. Jo sterkere signal appen viser, desto nærmere befinner du deg enheten – en slags tampen brenner. Det ble varmere og varmere etter hvert som vi beveget oss nærmere sengen inne i leiligheten. Da Einar Otto kikket bak sengegavlen, fikk han øye på det: Et Google Nest-kamera, likt det som ble funnet hjemme hos Hilde. Vi fikk senere bekreftet at Øien hadde leid leiligheten og deretter lagt den ut på Airbnb. I intervjuet på Grand bekreftet Øien at det var ham som sto bak annonsen, men han nektet for at kameraet hadde filmet eller tatt opp lyd fra gjesteopphold.

7. NYE SPOR

Mandag kveld 26. mai publiserte vi avsløringen om hvordan Wydal hadde installert et skjult kamera hjemme hos Hilde, og at vi hadde funnet enda et kamera i Øiens Airbnb-leilighet. Saken ble lest av over én million VG-lesere. I løpet av få timer startet en politiaksjon som førte til totalt seks siktelser for grov personforfølgelse av Hilde. Da vi publiserte denne maikvelden, hadde vi lagt bak oss en svært hektisk måned fra 29. april, dagen da vi hadde oppnådd første kontakt med Thomas Øien. Det var flere spor vi ikke hadde fått tid til å utforske – og samtidig rant nå tipsene inn.

7.1 Camilla Antonsen, finnes du?

I løpet av våren hadde vi for eksempel kommet over mange navn på personer som fremsto påfallende for oss. Flere av dem hadde så vanlige navn at de nesten ble for anonyme. De dukket opp i klientenes Wydal-eposter, Whatsapp-tråder eller PDF-dokumenter med store signaturer i bunnen, hvor deres tittel og seksjon sto oppført sammen med hvilket kontor i Europa de jobbet ved. Det var jo rart, vi visste nå at det ikke fantes Wydal-kontorer på de oppgitte adressene i Stockholm og København. Én av identitetene som var spesielt aktive i Wydals korrespondanse, var navngitt som Camilla Antonsen. Titlene varierte mellom påtalejurist, prosessfullmektig, advokat og seniorjurist for byrået.

Vi mistenkte at identiteten var falsk, men hvordan beviser man at noen ikke eksisterer? Det eneste sporet etter Camilla Antonsen var en bildeløs LinkedIn-profil. Det var ingen med det navnet i registeret til Advokattilsynet, heller. Kunne Antonsen likevel være utdannet i et annet land, eller innflytter til Norge? Gjennom skattelister fikk vi hentet ut alle tolv skattebetalere som het Camilla Antonsen. Vi krysset disse navnene mot Folkeregisteret, før vi hentet telefonnumre. Og da var det bare å starte ringerunden. Denne jobben gjorde det til slutt mulig for oss å utelukke at det bodde en advokat i Norge som het Camilla Antonsen. Senere fikk vi også bekreftet at Arbeidstakerregisteret ikke hadde noen jurister ved det navnet.

7.2 Slik fant vi «Sara»

I mylderet av falske identiteter holdt vi på å gå på en stor glipp. Det var nemlig praktisk vanskelig å gå opp alle navn, som nevnt svært generiske og vanlige, med samme grundighet som Camilla Antonsen. I arbeidet og faktasjekkingen av Usman Alis historie hadde vi fått hans innkalling til jobbintervju til Wydal. Her var én av avsenderne en kvinne som faktisk hadde et noe uvanlig, utenlandsk navn. Hun var visstnok divisjonsleder i Wydal. I rekken av alle de fiktive navnene la vi feilaktig til grunn at dette mennesket heller ikke eksisterte.

Men da den antatt fiktive kvinnen med det utenlandske navnet til og med var på vei inn i en artikkel, spurte en av lederne våre hvor grundig vi hadde sjekket henne. Det viste seg at det bodde

en kvinne med samme navn i Oslo. Javel? Minutter senere satt vi på telefon med en kvinne som hadde en rystende historie om utpressing og ubehagelige oppdrag gjennom to år. Alt hadde startet da hun vinteren 2022 leide en Airbnb av Øien og ble ilagt en falsk bot for brudd på hans husordensregler. Det kom frem at et av oppdragene «Sara» følte seg presset til å gjøre for Øien, var å gjennomføre «jobbintervjuet» med Usman Ali i oktober 2023. Vi fikk se hvordan hun i detalj ble instruert i hva hun skulle si. For Ali hadde dette vært en overbevisende seanse. Saken om Sara bekreftet at gjennom å blande ekte, falske og iblant uvitende folk inn i Wydals virksomhet skapte Øien kaos og forvirring. Etter flere måneder med research av Wydal og Øien, hadde vi selv *nesten* tatt feil om hvilke personer som var ekte og ikke.

7.3 Fra video av meldinger til søkbar PDF

Blant dokumentasjonen «Sara» hadde, var en svært lang iMessage-tråd gjennom to år mellom seg selv og Øien. For å sikre dokumentasjonen måtte vi lage et langt skjermopptak mens vi scrollet gjennom dialogen. Informasjonen fra dialogen var svært nyttig for oss, men på grunn av omfanget var formatet u håndterlig å jobbe med. For å strukturere dette opptaket, lagde vi et verktøy, basert på blant annet Python og OpenCV, som gjorde om skjermopptaket til en sømløs PDF, visuelt lik som i iMessage. Verktøyet fungerte, svært forenklet, ved å hente ut alle stillbilder fra filmen, og med bildeanalyse estimere scrollelengde og overlapping fra bilde til bilde. Slik kunne det bryte filmen opp, og gjenoppbygge som dokument. Dette gjorde jobben mye enklere for oss, da vi nå hadde en søkbar tidslinje, med vedlegg, å forholde oss til.

7.4 PDF-analyse: Exiftool

En av metodene Thomas Øien brukte for å få Wydal til å fremstå seriøst, var å lage PDF-dokumenter som så ut som offisielle rapporter og innkallinger. Dokumentene hadde logo, bevisnummer, journal- og arkivnummer, «vår referanse» og opplysninger om enhet og seksjon, som for eksempel «Utredning 1 LPO Oslo» og «Seksjon for seksuallovbrudd». Språket var formelt, med henvisninger til straffeloven. Avsenderne hadde titler som påtalejurist og divisjonsleder. Dokumentene var «elektronisk godkjent med Bank ID». Også filnavnene så profesjonelle ut. Alt dette gjorde dokumentene overbevisende.

Det var sentralt å finne ut hvem som faktisk sto bak når vi visste at både ekte og trolig fiktive personer sto oppført som avsendere. Et eksempel var en «innkalling til avhør» fra mars 2024, der Usman Ali var oppført som avsender. Ali hevdet at det var Øien som sto bak dette dokumentet. Samtidig hadde Ali gitt oss en PDF-invitasjon til jobbintervju fra oktober 2023 – før han selv ble tilknyttet Wydal. Det ga oss en mulighet til å sammenligne.

Exiftool er et kommandolinjeverktøy som kan brukes til å lese metadata i flere filtyper, blant annet PDF. Det er lett å bruke og gir mer informasjon enn filinfo-funksjonen i operativsystemet. Vi kjørte invitasjonen til jobbintervju fra oktober 2023 og innkallingen til avhør fra mars 2024 gjennom verktøyet. Begge var laget på en Mac med samme programvare, samme operativsystem og samme build-nummer. Sammen med dokumentasjon fra «Sara», som viste at Øien styrte rekrutteringen av Ali, kunne vi legge til grunn at Øien hadde laget både jobbintervju-innkallingen i oktober 2023 og avhørsinnkallingen i mars 2024.

7.5 Strasak-oppslag via innsyn

Et annet spor vi ønsket å undersøke, var ulike tips om anmeldelser av Øien. Kunne han ha vært stoppet av politiet på et tidligere tidspunkt? Dette spørsmålet har vært med oss gjennom hele prosjektet. Én måte å få svar på det, er gjennom å gjøre et søk i politiets straffesakssystem Strasak.

Det er imidlertid blitt svært vanskelig å få hjelp av politikilder til dette, på grunn av loggføringen av alle søk. Vi prøvde å søke innsyn i en oversikt over henlagte straffesaker hvor Thomas Øien hadde vært registrert som mistenkt eller siktet. Vi ba kun om saksnummer og navn på påtaleansvarlig. «*Bakgrunnen for begjæringen er ønsket om å kunne kontrollere politiets myndighetsutøvelse*», skrev vi og viste til politiregisterloven § 34. Vi understreket at formålet «*ikke var å kartlegge Øiens privatliv, men å ettergå hvordan henlagte saker over en lengre tidsperiode behandles på tvers av politidistrikter*».

Oslo politidistrikt kom frem til at det kunne gis innsyn og viste til at det ville bli opp til de ulike påtaleansvarlige i sakene å gi ytterligere opplysninger. Vi mottok åtte saksnumre. Oss bekjent er det første gang en slik innsynsbegjæring har ført frem. Senere samme år fikk vi ut tilsvarende opplysninger i en annen sak. Vi tok kontakt med alle politidistrikter med samme begjæring. Vi fikk avslag fra noen, men flere avkreftet at de hadde saker på Øien.

7.6 Whatsapp-rutinen

Felles for mange av kildene som hadde hatt noe med Wydal å gjøre, enten som klienter eller involvert i byrået, var at de var blitt kommunisert med via Whatsapp. Til forskjell fra iMessage er det svært lett å eksportere hele samtaler i et søkbart txt-format, sammen med mediefiler, fra Whatsapp. I et av kildemøtene fikk vi på denne måten ut det som så ut som Wydals interne «bedriftschat», med omfattende meldinger om både lønning, reiserutiner og nøkkelkort til (ikke-eksisterende) fysiske kontorer. Her kom vi over nye personer som hadde hatt en rolle i Wydal. Selv om vi antok at Øien kunne stå bak personer som skrev i bedriftschatten, hadde vi nå lært av tidligere feil og la til grunn at det også kunne være navn til flere reelle personer her. Slik kom vi i kontakt med en mann i 30-årene som i mars 2025 hadde gjort det samme som Usman Ali: tatt seg jobb i Wydal fordi han trodde det var en stor og seriøs bedrift. Nå, et par måneder senere, var han på vei ut av byrået.

7.7 Torpedo-truslene

Mannen i 30-årene kunne fortelle at Wydal nylig hadde gått inn i en betent familiekonflikt. Han reagerte på byråets fremgangsmåte i saken. Kunden var en trebarnsmor som sto i konflikt med eksmannen om deres felles barn. Vi publiserte senere saken, som kort fortalt gikk ut på at Wydal lurte trebarnsmoren til å tro at eksmannen hadde sendt torpedoer etter henne. Kvinnen ble redd og endte med å bli fakturert minst 700.000 kroner. Det var en stor belastning for familien, spesielt fordi barna på et tidspunkt lurte på om pappa faktisk hadde hyret inn kriminelle mot moren deres. Saken var også viktig å omtale for å belyse en systemsvikt: Alt dette skjedde samtidig som Øien og Wydal var under etterforskning i to forskjellige politidistrikter, blant annet for kameraet hjemme hos Hilde. Til tross for dette fikk ikke Øien næringsforbud. Dermed kunne han innlede nye kunde-forhold høsten 2024. Kontakten med trebarnsmoren ble faktisk opprettet bare timer etter at Øien hadde sluppet ut av varetekt for en annen sak.

8. SPESIELLE ERFARINGER

8.1 Kildenes skepsis

Av tiltalen i voldtektssaken forsto vi at Hilde befant seg i en særlig sårbar situasjon og vi var usikre på hvordan hun ville reagere på å bli kontaktet av journalister. Hildes respons overrasket oss. Hun ville gjerne snakke, men først ba hun oss sende bilder av adgangskortene våre, slik at hun kunne

verifisere at vi faktisk var VG-journalister. Senere ble vi oppringt av et familiemedlem som ville forsikre seg om det samme. Også vår avdelingsleder ble bedt om å bekrefte at Ane og Gordon var journalister i VG. Hildes skepsis fortalte oss noe viktig: Hun var blitt lurt tidligere. Da hun senere fortalte om sofarenen og kameraet, forsto vi hvorfor hun ville ta slike forholdsregler i møte med oss. Dette var første, men ikke siste gang kilder ba om å få tid til å undersøke at vi faktisk var dem vi utga oss for å være. Vi opplevde det samme med flere personer våren 2025.

8.2 Øien får nye forsvarere

I juni fikk redaksjonen beskjed fra Øien om at han hadde byttet forsvarere. Han hadde valgt Alexander Greaker og vår tidligere kollega og venn Ådne Husby Sandnes. Vi lurte på om det var et forsøk på å gjøre oss – og kanskje særlig Gordon, som er omgangsvenn med Ådne – inhabil. Om det var dette Øien forsøkte å oppnå, vet vi ikke. I en melding vi mottok fra Øien, viste han i alle fall selv at han var klar over relasjonen da han omtalte Ådne som vår «gamle kollega». Vi bestemte at Erlend skulle holde kontakten med Greaker i saken.

8.3 Prejudisiell observasjon som pressmiddel

De nye advokatene skrev i et svar til oss at det var usikkerhet om deres klients tilregnelighet. Dette hadde ikke vært et tema for Oslo politidistrikt i deres etterforskning. Advokatene begjærte derfor en såkalt prejudisiell observasjon av Øien, altså en foreløpig vurdering av tilregnelighet gjort av rettspsykiatere. Er man utilregnelig, kan man ikke dømmes til straff. Da vi arbeidet med saken til trebarnsmoren høsten 2025, fikk vi viktig og ny dokumentasjon. Denne viste at Øien bevisst brukte disse undersøkelsene overfor personer han var i konflikt med, for å fortelle at han ville unnsnippe straff uansett - etter han var erklært utilregnelig. Men den prejudisielle undersøkelsen konkluderte med at Øien var tilregnelig og hadde skyldbevne.

9. KILDEHÅNDTERING: OFRENE

9.1 Hilde

Nesten ingen slipper inn hjemme hos Hilde. Det er ikke rart: Hun ble først voldtatt på sin egen sofa – deretter lurt av sofarenere og forsøkt overvåket i sitt eget hjem. Likevel er Hilde den kilden vi har hatt tettest kontakt med i arbeidet med Wydal. Vi fikk til og med komme hjem til henne. Hvordan?

Vi lyttet: Fra tidligere vet vi at mange pasienter i psykiatrien og ofre for overgrep blir behandlet som nettopp pasienter, og at det kan føles umyndiggjørende. Vi forsto raskt at Hilde er en oppegående og samvittighetsfull kvinne, drevet av sterk rettferdighetssans. Samtidig sto hun uten svar. Politiet var tause, etterforskningen gikk sakte. Ønsket om oppklaring – og om å hindre at andre ble utsatt – var hennes viktigste motivasjon for å stille.

Vi var åpne: Åpenhet om metode, fremdrift og begrensninger skaper trygghet, også i sårbare situasjoner. Vår erfaring er at det også skaper trygghet å fortelle hva vi eventuelt ikke kan være åpne om og hvorfor.

Vi avklarte forventninger: Da kontakten startet i januar 2025, var voldtektssaken nært forestående. Hilde gruet seg og var redd for ikke å bli trodd. Hun har også et sterkt engasjement

for ofre i overgrepssaker. For å unngå skuffelser eller misforståelser var vi tydelige fra start på at vårt hovedfokus var Wydals virksomhet, selv om overgrepet var opptakten til det hele.

Anonymitet og hensyn: Vi var lydhøre overfor hennes ønsker om ikke å bruke fullt navn, ikke omtale hjemsted og eksakt alder. Også bildene av henne gjør det vanskelig for folk som ikke kjenner henne, å finne ut hvem hun er. Vi vet at det hviler et særlig ansvar på oss som reportere når vi «trer inn i» livene til overgrepsofre som har sterke traumer og psykiske problemer. Vi skjønnte at medvirkning ville koste henne mye. Samvittighetsfulle personer som Hilde kan også føle seg bundet av løfter de har gitt, og være redde for å skuffe andre – også oss. Derfor var vi tydelige på at hun når som helst kunne si fra dersom det ble for vanskelig, og at vi aldri ville klandre henne dersom hun skulle ønske å trekke seg. Hilde endte med å stille, og vi er utrolig imponert over henne.

9.2 «Sara»

«Sara» var en ung kvinne som hadde flyttet fra et lite tettsted til Oslo og kort tid senere kommet i kontakt med Øien da hun leide en Airbnb av ham. Det hadde ledet inn i en relasjon preget av press og ubehagelige oppdrag for Wydal. Dette gjorde at vi først måtte trygge henne på at vi faktisk var journalister. Vi valgte derfor å ha møter med henne i VG-bygningen, slik at hun kunne være sikker på dette. Sara var smart, ressurssterk og i jobb. Hun var glad for at vi hadde avslørt Wydal og for at vi også ville fortelle hennes historie, som brakte en ny dimensjon til dekkningen. Det som var viktig for henne, var anonymisering, blant annet av hensyn til familien hennes utenfor Oslo, som ikke kjente til saken. Vi tok derfor ekstra forholdsregler og lot henne gå gjennom presentasjonen før publisering.

9.3 Trebarnsmoren

Kontakten med trebarnsmoren er det vanskelig å utdype mer enn vi har gjort i saken vi skrev om hennes historie. Dette knytter seg både til hennes situasjon og av hensynet til de tre barna hennes. Hennes kontakt med barnevernet og helsevesenet forteller likevel at hun befant seg i en svært sårbar situasjon, som gjorde at vi tok oss god tid til vurderinger og samtaler med henne. Videre tok vi strengere forholdsregler på helseopplysninger og anonymisering, enn det hun selv anså nødvendig.

10. ETIKK

10.1 Fra internasjonalt selskap til enkeltperson

Da vi startet med dette arbeidet, ble Wydal fremstilt som et stort og internasjonalt selskap med mer enn 500 ansatte. Det stemte ikke. Til slutt sto vi igjen med én hovedperson: Thomas Øien. Vi har undret oss over hva som driver ham. Metodene har fremstått grenseløse. Vi skal være forsiktige med å spekulere i motiv. I flere av sakene ser vi at kundene, eller ofrene, har betalt store penge-sommer. Pressen har et særlig ansvar for varsomhet når belastningen rettes mot enkeltpersoner. I denne saken begrenset vi derfor antall artikler, prioriterte systemkritiske problemstillinger og hadde et publiseringsopphold fra juni til november for å vurdere konsekvensene av omtalen.

Argumentene for å identifisere Thomas Øien sprang ut av hans sentrale rolle i en sak med stor offentlig interesse. Saken handlet om ulovlig overvåkning og mulig påvirkning av rettsprosesser.

Øien hadde over tid fremstilt seg som privatetterforsker og jurist. Wydals nettside tok imot nye oppdrag. Forholdene vi avdekket, kunne være straffbare. Samtidig opptrådte Øien i samme periode som meddommer i en straffesak og han var ikke ilagt næringsforbud. Han ble også, mens VG arbeidet med komplekset, tiltalt for blant annet hensynsløs atferd, trusler, ID-krenkelser og forsøk på bedrageri gjennom utstedelse av falske Wydal-bøter i andre saker enn dem vi undersøkte. Selv om det var en klar offentlig interesse i å omtale Øien med navn, vurderte vi dette opp mot de personlige konsekvensene for ham. Vi tok tilbakemeldinger om belastningen det ville medføre for ham på stort på alvor. Dette fikk betydning for hvordan vi valgte å identifisere ham. Bruken av bilder av Øien på VG-fronten og øverst i artikler ble redusert. Vi begrenset også antall ganger vi brukte navnet hans, og brukte ofte betegnelsen «privatetterforskeren», samt virksomhetsnavnet Wydal. Vi valgte også ikke å publisere saker om eldre forhold, selv om noen av dem var kjent fra tidligere, og lot være å omtale enkelte straffesaker.

Spørsmålet om identifisering ble reaktualisert da Øien skiftet navn til Pontus Axel Wachtmeister. Da vi publiserte to nye saker i november. Det nye navnet var ført opp i Folkeregisteret og relevant for nye saker vi undersøkte. Vi vurderte det som feil å holde det nye navnet tilbake fra offentligheten.

10.2 Vurdering av psykisk belastning

Allerede dagen etter første kontakt med Øien i april 2025 mottok vi en melding der han beskrev en krevende psykisk situasjon, viste til tidligere sykmelding og pågående behandling hos psykolog. Han ga uttrykk for at vår journalistikk kunne få alvorlige konsekvenser for ham personlig, og ba oss ta hensyn til dette. Dette var den første av flere henvendelser der Øien, direkte eller indirekte, ba oss vurdere hvordan publisering ville påvirke hans psykiske helse og livssituasjon. Lignende budskap ble senere formidlet muntlig i to fysiske møter med Øien i mai 2025. Også personer rundt ham, inkludert en venn, hans advokater og Wydals sentralbordkvinne, videreformidlet hvor belastende VGs arbeid var for Øien. I en e-post i mai ble vi oppfordret til å gå frem med «ytterste varsomhet» for ikke å bidra til alvorlige konsekvenser for ham. Dette var påstander som måtte tas på alvor før publisering av vår første sak 26. mai. Vi valgte derfor å vurdere dem systematisk og dokumentasjonsbasert:

Systematisk gjennomgang av henvendelsene til VG: Som i andre graveprosjekter førte vi en løpende logg over arbeidet, der funn, vurderinger og beslutninger ble dokumentert. I tillegg laget vi en egen tidslinje over alle henvendelser som omhandlet hensynet til Øien og hans beskrivelser av hvordan vår journalistikk kunne påvirke ham.

Systematisk gjennomgang av andre opplysninger om belastning og psykisk helse: Samtidig gikk vi gjennom annen dokumentasjon fra kilder, sosiale medier og politiavhør. Her gikk det fram at Øien også tidligere, i pressede situasjoner, hadde vist til omfattende personlig belastning. Gjennomgangen tydet på et mønster der slike beskrivelser tidligere var blitt brukt for å få forståelse, utsettelse eller andre fordeler når han ble konfrontert med egne handlinger og oppførsel.

I dette arbeidet fant vi **motstridende opplysninger:** Etter hvert som vi fikk bedre oversikt over Øien og Wydals virksomhet, kunne vi sammenholde disse tidslinjene med dokumentert aktivitet i virksomheten hans. Vi så for eksempel at han i perioder der han fortalte oss at han var sykmeldt og langt nede, hadde vært aktiv i Wydal og rekruttert nye klienter til privatetterforskerbyrået.

Det var også slik at **dokumentasjon manglet**: Allerede i den første meldingen ble det vist til at vi skulle få dokumentasjon fra behandler. Denne ble aldri oversendt. Det samme gjaldt bekreftelse på sykmelding. Gjentatte løfter om dokumentasjon som ikke ble fulgt opp, inngikk i vår samlede vurdering.

Summen av dette gjorde redaktørene i stand til å vurdere om det var etisk forsvarlig å identifisere Thomas Øien og publisere avsløringen om det skjulte kameraet hjemme hos Hilde.

10.3 Identifisering eller ikke av andre aktører

Den tidligere politimannen og NRK-journalisten **Usman Ali** erkjente involvering og hadde tidligere arbeidsforhold som ga ham særlig tillit. Han hadde også overfor vår kollega Markus omtalt seg som daglig leder i Wydal. I tillegg var han tiltalt for utstedelse av falske Wydal-bøter og for å ha sagt at han var politibetjent i forbindelse med et Wydal-«avhør». Vi tok også hans argumenter med i vurderingen, som at han hadde dokumentasjon som understøttet at han selv hadde blitt lurt inn i Wydal. Ali ble identifisert.

29-åringen som deltok i sofarensen hjemme hos Hilde, nektet for å ha visst om at det ble installert skjult kamera. Vi kunne ikke dokumentere at han hadde deltatt i andre oppdrag. Bildene av ham på sosiale medier der han ble presentert som Wydal-leder, var lagt ut uten hans samtykke, hevdet han. Han hadde ingen relevant samfunnsrolle. Vi fant det riktig ikke å identifisere ham.

11 SLIK HAR ARBEIDET VÆRT ORGANISERT

Gordon, Ane, Einar Otto og Erlend begynte å jobbe med prosjektet i januar, ved siden av andre saker og turnus. Da arbeidet gikk over i fulltid etter påske og frem til sommerferien, ble fotograf Tore Kristiansen involvert. I høst har primært Erlend og Gordon jobbet av og på frem til foreløpig siste publisering i november. Prosjektet har vært ledet av Dokumentar-avdelingen.

12 DETTE ER NYTT

- VG har avslørt at Wydal installerte et skjult kamera hjemme hos Hilde, som var tilkoblet hennes wifi i 177 dager.
- VG har avslørt at Wydal før installasjonen av kameraet ga seg ut for å være Hilde og ba om hennes domshistorikk fra tingretten. Politiet henla Hildes anmeldelse.
- VG har avslørt at privatetterforskerens oppdragsgiver i operasjonen mot Hilde betalte flere hundre tusen kroner for Wydals arbeid. Han mener seg i dag lurt.
- VG har avslørt at Wydal kunne manipulere rettssystemet og få en voldtektssak utsatt i nesten ett år ved å bestille en evnetest som viste at den voldtektstiltalte mannen var lettere psykisk utviklingshemmet. Sakkyndige mente senere at evnetesten var manipulert.
- VG har avslørt at Thomas Øien, mens han var siktet for flere straffbare forhold og installerte det skjulte kameraet hjemme hos Hilde i mai 2024, også var meddommer i Oslo tingrett. Øien har totalt vært meddommer i fem rettssaker.

- VG har gjennom nye metoder avslørt at Øien har installert andre skjulte kameraer i sin Airbnb-leilighet.
- VG har avslørt hvordan Thomas Øien har brukt Airbnb-utleie til å komme i kontakt med sårbare personer. Én av disse, «Sara», ble ilagt en falsk bot, som igjen dannet grunnlag for to år med utpressing.
- VG har avslørt at Øien, mens han var under etterforskning i to politidistrikter vinteren 2024/2025, både siktet og tiltalt, rekrutterte en trebarnsmor som ny klient. Han fakturerte over 700.000 kroner og fabrikkerte påstander om at hennes eksmann hadde bestilt en torpedo mot henne.
- VG har avslørt at Wydal er et enkeltmannsforetak drevet av Thomas Øien med knapt noen andre medarbeidere – og ikke et globalt etterforskningsbyrå med over 550 ansatte og kontorer over hele verden.
- VG har avslørt at Thomas Øien driver Wydal gjennom utstrakt bruk av fiktive identiteter, misbruk av reelle identiteter, bruk av juristittel uten utdanning, oppdiktete etterforskningsdokumenter og falske bøter.
- VG har avslørt at en tidligere politimann og NRK-journalist, Usman Ali, ble overbevist om at Wydal var et stort, internasjonalt selskap og begynte å jobbe for firmaet. Deretter deltok han i operasjonen hvor et skjult kamera ble installert hjemme hos voldtektsofferet Hilde.
- Gjennom «Sara» kunne vi også dokumentere hvordan hun var blitt instruert til å gjennomføre jobbintervjuet med Usman Ali – og slik underbygge bedraget om at Wydal var en virksomhet med mange ansatte.

13 KONSEKVENSER

- Thomas Øien, Usman Ali og fire andre personer ble pågrepet eller siktet for grov personforfølgelse etter at VG avslørte hvordan Wydal hadde installert et skjult kamera hjemme hos Hilde.
- Oslo tingrett opphevet en dom kort tid etter VGs avsløring, fordi Øien hadde vært siktet for straffbare forhold mens han satt som meddommer i saken.
- VG fant «Sara» og dokumenterte hennes historie. Hun anmeldte også saken sin. Øien etterforskes i dag for grov utpressing av henne.
- Etter at «Sara» anmeldte Øien, gjenåpnet politiet en annen henlagt sak og gjorde den til en del av samme sakskompleks som saken hennes etterforskes i.
- Selv om Øien skiftet navn til Pontus Axel Wachtmeister etter vår publisering, ble VG kontaktet av personer som trodde de gjenkjente ham. Dette medførte at minst én relasjon til en sårbar person ble avbrutt på et tidlig tidspunkt.

VEDLEGG: PUBLISERINGER

Privatetterforskere installerte skjult kamera hjemme hos voldtektsoffer (fire deler)

26. mai 2025

[Les del 1](#)[Les del 2](#)[Les del 3](#)[Les del 4](#)

Politiet har aksjonert mot privatetterforskere

27. mai 2025

[Les saken](#)

Privatetterforsker Thomas Øien er pågrepet – fire personer siktet

28. mai 2025

[Les saken](#)

Nytt lydopptak avslører: Slik skulle privatetterforskerne lure seg inn i Hildes liv

29. mai 2025

[Les saken](#)

Skjult kamera var aktivt i 177 dager: – Fryktelig ekkelt

30. mai 2025

[Les saken](#)

Politiet vil oppheve dom etter at privatetterforsker var meddommer

30. mai 2025

[Les saken](#)

Ytterligere to siktet i Wydal-saken – voldtektsdømt etterlyst

2. juni 2025

[Les saken](#)

Tiltale: Eks-politi ville kreve inn «bot» som privat-etterforsker

2. juni 2025

[Les saken](#)

Fant skjult kamera hjemme – politiet rakk ikke rettssak

4. juni 2025

[Les saken](#)

Jobbet i to måneder for privatetterforskerne i Wydal: I dag føler han seg rundlurt

5. juni 2025

[Les saken](#)

Kalt inn til «avhør» av Wydal: – Fremsto profesjonell

7. juni 2025

[Les saken](#)**«Sara» fikk «bot» etter Airbnb-leie**

28. juni 2025

[Les saken](#)**Mammaen og torpedo-truslene**

20. november 2025

[Les saken](#)**Var siktet av politiet: Diktet opp torpedoer i familiekonflikt**

21. november 2025

[Les saken](#)